

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.318/2022/7.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képvisel kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	illetményrel kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.180/2022/9. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2021. július 4. napjáig köztisztviselőként közszolgálati jogviszonyban állt az alperessel, anyakönyvvezetőként mind hivatali munkaidőn, mind hivatali helyiségen kívüli házasságkötésekben közreműködött. Többletmunkájának ellentételezéseként több éven keresztül, 2020. szeptember 30. napjáig mindkét típusú többletszolgáltatás esetében alperesi intézmény (a továbbiakban: Önkormányzat) Közgyűlésének a hivatali helyiségen kívüli és a hivatali munkaidőn kívüli anyakönyvi események engedélyezésének szabályairól és a többletszolgáltatások utáni díjakról szóló 9/2018. (V. 7.) önkormányzati rendelete (a továbbiakban: Ör.) 8. §-ában foglaltak szerinti díjazásban részesült. 2020. októbertől kezdődően az Ör. szerinti díjazást csupán a hivatali helyiségen kívül végzett munkájáért kapott; a hivatali időn kívül hivatali helyiségben végzett közreműködéséért a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Kttv.) 98. §-ában foglaltakra figyelemmel, szabadidő megváltás jogcímén megfizetett, havonta változó összegű, az Ör.-ben meghatározott díjnál alacsonyabb mértékű juttatásban részesült.

[2] Hivatkozással arra, hogy az alperessel fennállt jogviszonya 2021. július 4. napjával, áthelyezéssel történt megszűnésekor nem, illetőleg nem teljes összegben került részére kifizetésre az őt a 2020. októbere és 2021. májusa közötti időszakra megillető anyakönyvvezetői közreműködői díj, a felperes az Ör. szerinti díj és a részére a Kttv. szerint kifizetett szabadidő megváltás különbözete, 688.105 forint vonatkozásában fizetési meghagyás kibocsátását kezdeményezte. közjegyző az 54014/Ü/31367/2021/4. számon kibocsátott fizetési meghagyásában az alperest a felperes által megjelölt összeg, valamint annak kamatai és az eljárási költségek megfizetésére kötelezte; az eljárás az alperes ellentmondása folytán perré alakult.

A felperes keresete és ellenkérelme, az alperes védírata és viszontkeresete

[3] A felperes keresetében 688.105 forint elmaradt anyakönyvvezetői juttatás és annak 2021. július 4. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a Kttv. 59. § (1), (4) bekezdéseire, 91. § (1) bekezdésére, 98. § (1)-(4), (7) bekezdéseire, 226. § (1) bekezdésére és 238. § (1) bekezdésére, az anyakönyvi eljárásról szóló 2010. évi I. törvény (a továbbiakban: At.) 19. §-ára és 96. §-ára, továbbá az Ör. 7. § (1) bekezdésére és 8. §-ára alapozta. Álláspontja szerint részére a hivatali időn kívül végzett munkájáért nem szabadidő megváltást, hanem az Ör. szerinti díjat kellett volna fizetni; ezáltal az alperes a jogviszonya megszűnésekor csak részben tett eleget a juttatások teljes körű megfizetésére vonatkozó kötelezettségének, miután az Ör. szerinti közreműködői díj és a szabadidő megváltás összege közötti különbözetet nem fizette meg.

[4] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, összecszerűségében nem, jogalapjában azonban – a Kttv. 98. § (1)-(2), (7) bekezdéseire, az At. 19. § (1) és (2) bekezdéseire és 96. § b) pontjára, továbbá az Ör. 7. § (1) bekezdésére, 8. §-ára és 1. mellékletére hivatkozással – vitatva azt. Ezen túlmenően a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvényre (a továbbiakban: Jat.), a koronavírus-világjárvány nemzetgazdaságot érintő

hatásának enyhítése érdekében szükséges gazdasági intézkedésről szóló 603/2020. (XII. 18.) Korm. rendelet 1. § (2) bekezdésére, továbbá a veszélyhelyzettel összefüggő átmeneti szabályokról szóló 2021. évi XCIX. törvény 147. §-ára hivatkozott.

[5] Az alperes viszontkeresetében a 2019. június 1. napjától 2020. szeptember 30. napjáig terjedő időszak vonatkozásában az általa a felperes részére megfizetett anyakönyvvezetői közreműködési díj, valamint a rendkívüli munkaidő ellenértékeként a Kttv. 98. §-a szerint számított összeg különbözeteként 3.095.887 forint jogalap nélkül kifizetett díj, valamint annak kamatai megfizetésére kérte kötelezni a felperest. A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 132. §-ában, valamint a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény 286. § (1) bekezdésében foglaltakon túlmenően a védiratában a kereset jogalapjának vitatása körében is rögzített jogszabályi rendelkezésekre hivatkozott.

[6] A felperes a viszontkereset elutasítását kérte az At. 19. §-ára, valamint az Ör. 8. §-ára és 1. mellékletére hivatkozással.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 688.105 forint anyakönyvvezetői díj megfizetésére kötelezte az alperest; a viszontkeresetet elutasította. Döntését a Kp. 133. § (1) bekezdésében, továbbá a kereset tekintetében a Kttv. 98. § (1) bekezdésében, az At. 19. §-ában, valamint az Ör. 7. § (1) bekezdésében és 8. §-ában foglaltakra, a viszontkereset vonatkozásában a Kttv. 149. § (7) bekezdésére alapozta.

[8] A kereset kapcsán arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperest 2020. október 1. napját követően is az Ör.-ben meghatározott mértékű díjazás illette meg a hivatali helyiségben, de hivatali munkaidőn kívül megkötött házasságokban való közreműködéséért. Rámutatott, hogy az At. 19. § (2) bekezdése az anyakönyvvezető választása szerint teszi lehetővé, illetve az alperes vonatkozásában kötelezővé a hivatali munkaidőn kívüli házasságkötésekben közreműködő anyakönyvvezető önkormányzati rendeletben meghatározott mértékű díjazását, illetve részére szabadidő biztosítását. Ezen törvényi előírás az önkormányzati rendeletre kizárólag a díj mértéke tekintetében hivatkozik, vagyis az Önkormányzat a törvényi rendelkezéseket tovább nem szűkítheti. A perrel érintett időszakban az anyakönyvvezetőnek járó díj mértékét az Ör. rögzítette; az a körülmény, hogy a házasságkötésnek a hivatali helyiségben a hivatali időn kívül történő házasságkötésért többletdíj fizetését nem írta elő, nem jelentheti azt, hogy az ilyen házasságoknál történő közreműködéséért a felperest díjazás nem illeti meg. A díjazás megfizetésére a felperes vonatkozásában az alperes mint munkáltató köteles, ennek nem lehet kizárólagos forrása a házasságkötés által – esetlegesen – fizetendő díj. Az alperes által kifizetett szabadidő megváltás és az Ör. szerinti díj különbözetének összegét alperesi vitatás hiányában a kereseti kérelemben foglaltakkal egyezően határozta meg.

[9] A viszontkereset vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a jogalap nélkül kifizetett illetmény hatvan napon túli, de általános elévülési időn belüli visszakövetelhetőségéhez a felperesnek az illetmény felvételekor tudatában kellett volna lennie a kifizetés jogtalanságának, amely körülmény jelen esetben nyilvánvalóan nem állhatott fenn, miután a kifizetés időpontjában maga az alperes sem tekintette azt jogalap nélkülinek.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[11] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás iratellenes, okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmaz, ezáltal sérti a Kp. 78. § (2) bekezdésében, valamint a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésében foglaltakat; ellentétben áll továbbá az At. 19. §-ában és a – bizonyítékként, valamint a munkáltatói intézkedés jogalapjaként benyújtott – Ör. 8. §-ában rögzített rendelkezésekkel. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság – figyelmen kívül hagyva az At.-ben megfogalmazott jogalkotói szándékot – az Alkotmánybíróság 3295/2019. (XI. 8.) AB végzés [38] pontjában is aggályosnak tartott contra legem jogalkalmazással, kiterjesztően értelmezte az Ör. rendelet 8. § (1) bekezdését, lényegében felülírva annak szabályozását. Véleménye szerint az At.-nek az Ör. megalkotására felhatalmazást adó 96. § b) pontjának és az At. 19. §-ának összevetésével megállapítható az a jogalkotói szándék, hogy a többlétszolgáltatásért járó díjat a házasulandók fizessék meg. Ugyanakkor a felhatalmazás nem kötelező jellegű, csak lehetőséget teremt az Önkormányzat részére, hogy a házasságkötések terén nyújtott többlétszolgáltatásokért a házasodó felektől díjat szedjen be. Az Ör. normatív tartalmát nem csupán a 8. §-ban megfogalmazott szöveges rendelkezés állapítja meg, annak – a jogszabályszerkesztésről szóló 61/2009. (XII. 14.) IRM rendelet 3. § (1) bekezdésében foglaltak is figyelemmel – szerves részét képezi a melléklet. Az Ör. 1. számú melléklete a perrel érintett időszakban a hivatali munkaidőn kívül, de hivatali helyiségben tartott házasságkötésért a házasodó felek által fizetendő díjat nem állapított meg, ezáltal a 8. § (1) bekezdésének első fordulata alapján az ilyen házasságkötéseknél közreműködő anyakönyvvezető díját sem volt miből eredeztetni. Ennélfogva jogsértően, az Ör. 8. § (1) bekezdés első fordulataiban, valamint az 1. mellékletben foglaltak figyelmen kívül hagyásával jutott az elsőfokú bíróság arra a téves következtetésre, hogy a felperest – önmagában a mértéknek az Ör. 8. § (1) bekezdés a) pontjában az illetményalap %-os arányában történt meghatározása okán – a többlétszolgáltatási díj megilleti. Az At. 19. § (2) bekezdése szerinti választás a felperest az Ör. jogszerű értelmezése alapján a hivatali munkaidőn kívüli, de a hivatali helyiségben tartott házasságban való közreműködés esetén – az ilyen esetekre megállapított, a házasulók által fizetendő díj hiányában – a perbeli időszakban nem illethette meg, ezért kizárólag szabadidő biztosításával, illetőleg annak a Kttv. 98. § (7) bekezdésében foglaltak szerinti megváltásával ellentételezhette a hivatali munkaidőn kívüli munkavégzését; a megváltási értéket pedig hiánytalanul megfizette.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[13] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részéről contra legem jogalkalmazás nem történt. Az At. 19. § (2) bekezdése nem értelmezhető úgy, hogy az abban biztosított választási lehetőség nem illeti meg őt, amennyiben az Önkormányzat döntése alapján a házassulókat a hivatali munkaidőn kívüli házasságkötés esetében díjfizetési kötelezettség nem terheli. Ezen túlmenően az Ör. 8. § (1) bekezdése általánosságban az 1. mellékletben meghatározott díjra utal, és nem részletezi, hogy az anyakönyvvezetőt milyen jogcímen illeti meg az annak a) és b) pontjaiban meghatározott mértékű közreműködői díj. Kiemelte, hogy nem a házassulókkal, hanem az alperessel állt munkavégzésre irányuló jogviszonyban, ezért sem tehető attól függővé a közreműködéséért járó díj megfizetése, hogy a házassulók fizettek-e, és ha igen, mennyit az Önkormányzatnak.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[14] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül.

[15] Az ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy az alperes fellebbezésében a vizontkeresete elsőfokú bíróság általi elutasítását nem támadta, ezért az a másodfokú eljárásban a Kp. 108. § (1) bekezdése értelmében vizsgálat tárgyát nem képezhetette; az ítéltáblának kizárólag a keresetnek helyt adó ítéleti rendelkezés és az ahhoz fűzött indokolás felülbírálatát kellett elvégeznie.

[16] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest az anyakönyvvezetői díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[17] Tekintettel arra, hogy az alperes eljárási és anyagi jogi jogszabálysértésre hivatkozással is támadta az elsőfokú ítéletet, az ítéltáblának elsőként az eljárásjogi kifogásokat kellett megvizsgálnia. Megállapította, hogy az alperes a tényállás megállapításának és a bizonyítékok értékelésének szabályait tartalmazó Kp. 78. § (2) bekezdése és Pp. 279. § (1) bekezdése felhívásával a per fő tárgyát jelentő anyagi jogi rendelkezések értelmezésétől és alkalmazásától elkülöníthető, önálló eljárási jogsértést nem jelölt meg, hanem az elsőfokú bíróság anyagi jogi jogértelmezését vitatva állította a tényállás iratellenességét, és tartotta az elsőfokú ítélet indokolását okszerűtlennek, ellentmondásosnak. A másodfokú bíróságnak ezért a törvényszék anyagi jogi jogértelmezéséről kellett állást foglalnia annak érdekében, hogy az alperes eljárásjogi kifogásait elbírálhassa.

[18] Az Alaptörvény 32. cikk (2) bekezdése szerint, feladatkörében eljárva a helyi önkormányzat törvény által nem szabályozott helyi társadalmi viszonyok rendezésére, illetve törvényben kapott felhatalmazás alapján önkormányzati rendeletet alkot. A Jat. 5. § (8) bekezdése alapján a felhatalmazás jogosultja a jogszabályt köteles megalkotni, feltéve, hogy a felhatalmazást adó jogszabályból kifejezetten más nem következik. A jelen üggyel érintett önkormányzati jogalkotási kötelezettség At. 96. § b) pontjában foglalt törvényi felhatalmazása az At. 19. §-ának rendelkezéseiből ered. Az At. 19. § (1a) bekezdése értelmében az anyakönyvvezető kizárólag akkor működik közre a házasság hivatali helyiségen kívüli megkötésében, továbbá a hivatali munkaidőn kívüli házasságkötésben, ha a házasulók a többlétszolgáltatás ellentételezéseként megállapított díjat megfizették. Az At. 19. § (2) bekezdése szerint a hivatali munkaidőn kívül történő házasságkötésben közreműködő anyakönyvvezetőt választása szerint a Kttv.-ben meghatározott szabadidő helyett az önkormányzati rendeletben meghatározott mértékű díjazás illeti meg.

[19] Az Ör. 7. § (1) bekezdése alapján a hivatali munkaidőn, illetve a hivatali helyiségen kívül tartott házasságkötés, bejegyzett élettársi kapcsolat létesítése, mint külön szolgáltatás esetén az önkormányzatot megillető díjakat az 1. melléklet tartalmazza.

[20] A 8. § értelmében az 1. mellékletben meghatározott díjból a házasságkötés és bejegyzett élettársi kapcsolat létesítése során közreműködő anyakönyvvezetőt a többlétszolgáltatás ellentételezéseként eseményenként az alábbi díj illeti meg:

a) a hivatali helyiségben munkaidőn túli többlétszolgáltatás esetén: a mindenkori költségvetési rendeletben az önkormányzat által meghatározott illetményalap 30%-a;

b) a hivatali helyiségen kívüli többlétszolgáltatás esetén: a mindenkori költségvetési rendeletben az önkormányzat által meghatározott illetményalap 55%-a.

[21] Az 1. mellékletben foglalt szabályozás szerint a házasulóknak kizárólag a hivatali helyiségen kívüli házasságkötés esetén kell többlétszolgáltatási díjat fizetniük, a hivatali munkaidőn kívüli házasságkötés esetére az Ör. a házasulók által fizetendő többlétszolgáltatási díjat nem határoz meg.

[22] A jogalkotó a perben vizsgált, hivatali munkaidőn kívül történő házasságkötés esetén felmerülő díjfizetéshez az At. 19. § (2) bekezdésében hozzákapcsolta a közreműködő anyakönyvvezetőt megillető választási lehetőséget a tevékenység ellátásért a Kttv. szerint járó szabadidő, illetve az önkormányzati rendeletben meghatározott mértékű díjazás között. A jelen ügyben az Ör.-ben foglalt szabályozás alperes általi értelmezésének elfogadása – miszerint a hivatali munkaidőn kívüli házasságkötésben való közreműködése esetén az anyakönyvvezető kizárólag a Kttv.-ben meghatározott szabadidőt választhatja – ahhoz az eredményhez vezetne, hogy csorbul az anyakönyvvezető At.-ben biztosított választási lehetősége, a jogforrási hierarchia alacsonyabb szintjén álló önkormányzati rendeletben

található szabályozás lerontja a magasabb szintű törvényben található rendelkezés érvényesülését.

[23] Arra helyesen mutatott rá az alperes, hogy a jogalkotói felhatalmazás a díjmeghatározás tekintetében nem kötelező jellegű, csak lehetőséget teremt az Önkormányzat részére, hogy a házasságkötések terén nyújtott többlétszolgáltatásokért a házasodó felektől díjat szedjen be. Az Önkormányzat tehát valóban szabadon dönthet arról, hogy kívánja-e a többlétszolgáltatás házasulók által fizetendő díját meghatározni, és amennyiben igen, mely többlétszolgáltatás(ok) esetén. Azt azonban figyelmen kívül hagyta az alperes, hogy az anyakönyvvezető számára a törvény által keletkeztetett választási lehetőséget az Önkormányzatnak a házasulók által fizetendő többlétszolgáltatási díj megállapítása hiányában is biztosítania szükséges, függetlenül attól, hogy kíván-e a házasulók részére díjfizetési kötelezettséget előírni. Az önkormányzati jogalkotó azon szabadsága, hogy a hivatali munkaidőn túl, illetve a hivatali helyiségben és helyiségen kívül történő házasságkötést díjmentessé tegye, elválik az At. 19. § (2) bekezdésében az anyakönyvvezető számára garantált jogosultságtól, azaz a szabadidő és a díjazás közötti választás lehetőségétől. Ezzel azonos elvi álláspontra helyezkedett a Kúria Önkormányzati Tanácsa a Köm.5011/2018/3. számú, az At. 19. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezéssel kapcsolatosan önkormányzati rendelet törvényességét vizsgáló határozatának [19] bekezdésében.

[24] A fentiek alapján a jogalkotó szándékát – az alperesi állásponttal szemben – a perbeli esetben annak fényében kellett vizsgálni, hogy az anyakönyvvezetőt az At. 19. § (2) bekezdésében foglalt, az Ör.-hez képest magasabb szintű jogforrás szerint egyértelműen megillető választási lehetőség gyakorlása miként valósul meg az Ör. előírásainak alkalmazása során. Ily módon az a körülmény, hogy az Önkormányzat az általa megalkotott rendeletben a hivatali munkaidőn kívül történő házasságkötés esetére a házasulók számára díjfizetési kötelezettséget nem írt elő, az elsőfokú bíróság helytálló jogi álláspontja szerint nem érinti az anyakönyvvezető közreműködői díjra való jogosultságát, amennyiben az At. 19. § (2) bekezdésében biztosított választási lehetőségével élve arra tart igényt.

[25] Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság helyes okfejtése szerint az Ör. 8. § megfelelően tartalmazza a hivatali munkaidőn kívül történő házasságkötésben közreműködő anyakönyvvezetőt megillető, a feladat ellátásáért járó meghatározott mértékű díjazást (aminek fedezete az 1. mellékletben e körben előírt, házasulók által fizetendő díj hiányában értelemszerűen nem a többlétszolgáltatásért fizetendő térítési díjból származó bevétel, hanem más forrás), az anyakönyvvezető azt – választása szerint – jogszerűen igényelheti a hivatali munkaidőn kívül történő házasságkötésben való közreműködése mint többlétszolgáltatás ellentételezéseként.

[26] Alaptalanul hivatkozott ezért az alperes az elsőfokú bíróság contra legem jogértelmezésére, mivel nem a törvényszék alkalmazta kiterjesztően az Ör. 8. §-át, hanem az alperes jogértelmezése szűkíti az At. 19. § (2) bekezdésében írt törvényi rendelkezés érvényesülését.

[27] Az elsőfokú bíróság helyes anyagi jogi jogértelmezésére figyelemmel az ítéltábla azt is megállapította, hogy a törvényszék az alperes által állított eljárási jogszabálysértéseket nem valósította meg, eljárása és határozata a Kp. 78. § (2) bekezdésének, valamint a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelel.

[28] A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára és (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg. Ennek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[30] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[31] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[32] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. május 31.

dr. Antal Regina s.k.
s.k.

dr. Kecskés Zsófia s.k.

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia

a tanács elnöke, előadó

bíró

bíró